

Dyssegaards- * Kirken

Nummer 3 - 1. December 1948 - 13. Aargang

Dyssegaardskirken (i Dyssegaardsskolen, Dyssegaardsvej 26)

Højmesse hver Søndag Kl. 10.
(Prædikantliste i Aviserne).

Bibellæsning i Præstegaarden.

Den anden og fjerde Mandag i hver Maaned
Kl. 20. Alle er velkomne.

Frivilligt Drengeforbund.

Formand: Pastor Jacobsen.

Leder: Klokke Rudolf Hansen.

(Program tilstilles Medlemmerne).

Søndagsskole hver Søndag Kl. 13

i Dyssegaardskirken. Forstander: Skolebetjent Schmidt.

Adresser:

Sognepræst Hans Thyge Jacobsen,
Dyssebakken 8 Telf. GE 2364. Træffes bedst Kl.
18-19 (Tirsdag ikke).

Residerende Kapellan Max W. Olsen.
Kongelysvej 5 B. 1. tv. Telf. GE 3673. Træffes
bedst Kl. 12-13. (Fredag ikke).

Klokke Rudolf Hansen,
Ellemosevej 115. Telf. GE 2875. Træffes hver Dag
(undt. Torsdag) Kl. 10-13, Fredag tillige Kl. 18-19.

Organist Paul Hamburger:.
Jægerbakken 7, Telf. Ord. 5227.

Menighedsraadets Formand:
Overretssagfører Hans Bredmose,
Fragariavej 9. Telf. Helrup 4854.

Menighedssygepl. Frk. E. Rønnenkamp Holst,
Bøgehoj 36, 1. Telf. HE 6719. Træffes Kl. 13-15.

Advent igen!

Allerede! — siger nogle. Ja, det er ogsaa for-
bavsende, saa hurtigt som Tiden gaar. Hvem som
helst, der er kommet lidt til Aars, kender ikke
Forundringen herover?

„Hvad er mine Aar,

Som listende svinder og snigende gaar?“

(Kingo-Salmebogen Nr. 542).

Kender vi ogsaa Forundringen over, at det frem-
deles — rent bortset fra vor Fornemmelse af Ti-
dens Hast — bliver ved med at være saadan, at et
nyt Kirkeaar oprinder, at det paany og paany,
Slægt efter Slægt, bliver Advent og Jul igen?

Hvordan gaar det til?

Jeg kender ikke noget andet Svar end Salmens:

„Til Himlene rækker din Miskundhed, Gud,
Din Trofasthed naar dine Skyer.“

(Ingemann. — Salmebog Nr. 6).

Trofast er Gud, som opretholder sin Kirke paa
denne syndige Jord. *Trofast* er Gud, som vedstaar
sit Ord om Syndernes Forladelse og evigt Liv i
Jesu Kristi Menighed. *Trofast er Gud!*

Er ogsaa vi trofaste? Forbliver vi i vor Daabs
Pagt, saa at vi altid vedstaar vort Kristennavn? Er
vor Sti til Nadverens hellige Handling klar og ba-
net, eller er den tilgroet af Forglemmelses og For-
sømmelses Ugræs? Er vor Plads i Menighedens
Forsamling som oftest tom — eller hvordan?

Haanden paa Hjertet! Lad os modtage Budskabet
om, at det paany er Advent, som et Kald til Selv-
prøvelse overfor dette: *Trofast* er Gud! Hvad er
vi?

Jeg ønsker for os alle i Dyssegaard Sogn og Me-
nighed, at det nye Kirkeaar, som nu oprinder ved
Guds Trofasthed, maa blive os til kristelig For-
nyelse og Opbyggelse i Aand og Sandhed. Lad os

paany og paany modtage Guds Ord og Sakramenter af et taknemmeligt Sind og med et trofast Hjertelag.

Hans Thyge Jacobsen,
Sognepræst.

Brudgommen kommer!

Han kommer! Og naar han kommer, skal alle Ting blive nye. Ikke mere Krig, Uret og Løgn, Jammer og Forvivelse. Ikke mere Angst for deres Fremtid, som blev ført bort eller for deres, som aldrig kan vide, hvad Morgendagen bringer. Og endnu større: Ikke mere Synd. Intet mere, som kan skille fra Gud. Brudgommen kommer for at hente sin Brud til det hele Samliv, som er vor Bestemmelse, skabt som vi er i Guds Billede.

Men der er en mørk Tone ogsaa i Evangeliet. Døren blev lukket, og der var dem, som ikke kom med. Døren blev lukket, og de maatte blive udenfor. Lad os ikke skyde Evighedsalvoren bort. Der er noget, der hedder: uden for en lukket Dør i Evighed.

Inden for Døren er Herren og alle hans frelste. Lad os kun tænke paa dem enkeltvis. Der er Abraham, der bestod Troens Prøver. David, som allerede her naaede langt i Lovsangens Kunst. Der er Esajas og Jeremias, som her blev behandlet ilde, men altid saa fremad med levende Haab. Og der er Peter, som nu aldrig mere skal komme galt afsted og aldrig mere miste sin Herre, som han elskede. Og Paulus, som stred Striden og vandt Kronen. Og alle de mange fra de 1900 Aar, der svandt siden Brudgommens første Komme. Lad os tænke paa dem enkeltvis. Du tænker maaske paa en Fader eller Moder, en Søn eller Datter eller en kær Ven, som holdt ud, til Striden var stridt.

De er derinde, og Døren blev lukket. Hvor skal din og min Plads være? Indenfor eller udenfor? Hvor smaa dog alle de Ting bliver — trods alt —, som vi daglig er optaget af, sammenlignet med dette ene: Indenfor eller udenfor.

Ja, men hvad kan jeg bygge mit Evighedshaab paa? Kan jeg bygge paa Daaben? Nej, der er mange døbte, som ikke er rede. Kan jeg bygge paa Korset? Nej, mange gaar i Mørke og imod Mørke, trods alle Straalerne fra Korset. Kan jeg bygge paa, at jeg blev omvendt? Nej, Omvendelse er en ny Begyndelse. Men begyndt er ikke endt. Er der da intet, som kan gøre sikker? Jo, saa mange som drives af Guds Aand, disse er Guds Børn. De ikke blot var det engang. Men de er Guds Børn.

Og hvorhen drives vi da, om vi drives af Guds Aand? Vi drives til Omvendelse, ikke blot een Gang, men til daglig Omvendelse og Bod, og vi drives til Korset. Ingen kan blive staaende alene borte fra Gud, om man af Guds Aand er drevet til Anger. De angrende maa finde Tilgivelsens Sted, derfor drives de til Golgatha. Eller om man vil: Den, der drives af Guds Aand, føres tilbage til sin Daab. At omvende sig er jo at gøre Alvor af sin Daab. Og se, nu sker det vidunderlige: Den, som af Guds Aand drives til Omvendelse til Daaben og til Korset, kan bygge paa Kristus, saa lad kun Raabet lyde: Brudgommen kommer! Da er vi rede til at gaa med ham ind til Bryllup.

Holger Sørensen,
Sognepræst, Hørsholm.

“Hil dig, Barn i Krybben lagt!”

Det er et stort Glædesbudskab, som lyder til os nu i Aarets mørkeste og mest triste Tid, det gamle og dog stadig lige nye Budskab om Jesu, vor Frelser, Fødsel i Betlehems Stald. Det er med Hensigt paa denne Begivenhed, at vi nu snart igen skal synge: „Julen er kommet med Solhverv for Hjerterne bange —“ (Nr. 123). Vintersolhvervet er jo det store afgørende Vendepunkt i Naturens Liv; nu bliver det ikke mørkere, men nu er Mørket igen overvundet, og det gaar atter fremad mod Lyset og Livets Udfoldelse. Et tilsvarende Vendepunkt indenfor Menneskeverdenen havde de fromme i den gamle Pagt længe set hen til, uden dog at faa deres Forventninger opfyldt. Det var endnu ikke Tidens Fylde; den indtraf først, da Maria fødte sin førstefødte i en Rejsestald, svøbte ham og lagde ham i en Krybbe, fordi der ikke var Plads til ham i selve Herberget.

Da var det blevet Jul paa Jorden! Og der staaer om Markens Hyrder, at de takkede Gud, da de fik dette Barn at se (Lk. 2, 20), og Østens Vismænd kom og tilbød det (Mt. 2, 11), og den gamle Simeon tog Jesusbarnet paa sine Arme og udbrød, at nu kunde han dø med Fred, thi nu havde han set Verdens Frelser (Lk. 2, 25-32). —

Men Julen er ikke Stemninger og kønne Ord. Det er den desværre blevet for mange Mennesker; derfor bliver Julen ikke noget virkeligt og værdifuldt for dem, ikke det store Solhverv i deres Tilværelse. Og det har vi dog alle som én Brug for. Vi lever jo under Forkrænkighedens Lov og kommer atter og atter til kort over for Idealerne, saa sandt som det gælder, at det gode, vi vil, det gør vi ikke, men det onde, vi ikke vil, det gør vi (cfr. Rom. 7, 19). Kort sagt, vi lever i Syndens og Dødens Verden. Men da det blev Jul paa denne mørke Jord, da Jesus, vor Frelser, blev født, begyndte en ny Tid for Menneskeheden. Thi Barnet blev ikke liggende i Krybben. Han voksede op og øvede den Gerning, han var udset til. Han sagde om sig selv: „Menneskesønnen er ikke kommen for at lade sig tjene, men for at tjene og for at give sit Liv til en Genløsning for mange (Mt. 20, 28); og videre: „Jeg er Verdens Lys; den, som kommer til mig, skal ikke vandre i Mørket, men have Livets Lys“ (Johs. 8, 12). Og paa sit Kors kunde han, før han døde, sige: „Det er fuldbragt!“ (Johs. 19, 30). Han, hvis Fødselsfest vi fejrer i Julen, blev vor Frelser. I ham har Lyset fra det høje besøgt os for at skinne for dem, som sidder i Mørke og i Dødens Skygge for at lede vore Fødder ind paa Fredens Vej.“ (Lk. 1, 79). Han er vort Haab, vort Liv og vor Fred. Det er derfor, vi skal være glade i Julen, fordi Frelseren blev født til Verden og levede iblandt os. Lad os da, naar Juleklokkerne begynder at kime, af hele vort Hjerte synge:

„Kom, lad os gaa med stille Sind
Som Hyrderne til Barnet ind,
Med Glædestaarer takke Gud
For Miskundhed og Naadebud!“

Max W. Olsen.

Julebudskabet.

Verden kan tit nok sige, hvad den i vore Dage tit nok har sagt, at det er kun et Æventyr, de gamle Kristne har fortalt om den Jesu Kristi Fødsel, de tilbad som Guds énbaarne Søn, kun et Æventyr ligesom de mangfoldige, Hedningerne fortalte om de Vidundere, som skete ved deres Heltes og Halvguders Fødsel. Men hvad Verden endnu er langt fra at kunne forklare, det er Varigheden og Virkningen af vort Juleevangelium, som ikke kan nægtes, og som aabenbart hæver det saa højt over Hedningernes Fabler og Myther, som Himlen er over Jorden. Nej, den unægtelige Kendsgerning, at medens alle andre Fortællinger om Gudesønner, fødte af Kvinder, ligger begravet i gamle Bøger, kun til Latter for Bogorme, se, da gaar Juleevangeliet om Englen blandt Hyrderne og om Guds Søn i Krybben fra Mund til Mund paa Jorden og skaber Juleglæde, og det ikke engang hos Jøderne, det Folk, hvem Davids Søn og Davids Stad naturligt tilhørte, men hos Hedningerne, som over Barnet, født i Betlehem, Marias Søn i Krybben lagt, har for længe siden glemt deres egne Helte og Heltinder — denne unægtelige Kendsgerning lader sig ikke engang forklare bort deraf, at Fortællingen er sand Historie; thi hvor megen Sandhed bliver ikke glemt! Saa det vilde sikkert ikke have gaaet Juleevangeliet bedre, dersom det ikke havde haft noget udødeligt ved sig, som trodsede Tiden, og som forplantede Juleglæden fra Slægt til Slægt. Ja, vi, som endnu tror paa Frelseren født i Davids Stad, vi siger trostigt, det var efter alle Tiders Erfaringer umuligt, at Julen kunde naa til os med sit forunderlige Evangelium, dersom der ikke fra Slægt til Slægt havde været en Guds Engels Røst i det, som glædede Menneskehjertet, udgaaet en himmelsk Glans af det, som omskinne de troende og viste dem Glimt af Herrens Herlighed. Juleglæden er vor Aftenrøde, der overvinder Natens Forfærdelse, Paaskeglæden er vor Morgenfryd, og Pinseglæden er vor Middagsjubel med glødende Tunger, der gennemtoner Hjertet som den Helligaands Tempel, beredt til Herberg baade for Faderen og Sønnen.

N. F. S. Grundtvig.

Juleindsamlingen.

Naar dette læses er vi begyndt paa December — *Julemaaned!* Vi kan tælle Dagene til vi igen skal synge: „Det kimer nu til Julefest“.

Derfor bliver December Forberedelsens og Farventningernes Maaned; thi vi ønsker os jo alle en glædelig Jul. Men midt i vor „Juletravlhed“ maa vi nu ikke glemme, at der er mange Mennesker, for hvem Julens Nærhed er en Kilde til store Bekymringer. Det er alle de syge, de fattige, de ensomme. Der bor ogsaa saadanne her i Dyssgaard Sogn og dem vil Menighedsplejen gerne hjælpe til lidt Juleglæde. Men for at blive i Stand dertil, maa Menighedsplejen have *Penge*, og derfor vil vi med Justitsministeriets Tilladelse i Begyndelsen af December Maaned foretage en Indsamling til Fordel for vor Menighedsplejes Juleuddeling. Vi har imidlertid i Øjeblikket ikke tilstrækkelig mange Listebærere. Dersom nogle af Bladets Læsere kunde

tænke sig at bære en Indsamlingsliste rundt fra Hus til Hus paa en af vort store Sogns mange Veje, bedes man snarest henvende sig til Sognepræsten (Dyssebakken 8) eller paa Kirkekontoret, Ellemosevej 115.

Og til alle Bladets Læsere siger vi: *Tag vel imod Indsamlerne og giv en god Gave til Menighedsplejens Juleuddeling!*

NØDRAABET!

Der er nok af Ting i Menneskeverdenen, som for det enkelte Menneske kan føre helt der ud, hvor man føler sig total hjælpeløs, ja saa hjælpeløs, at det nu maa erkendes, at hvis ikke en stærkere Magt nu griber ind, saa gaar man til Bunds i Fortvivlelsens bundløse Dyb.

Fjendskab og Spot, Sygdom, Modgang og Savn, Afmagt, Nederlag og Bundethed i Syndevaner, Bevidsthed om forfærdende Skyld, Mødet med Døden — jo, der er mere end nok, som kan faa et Menneskes Selvtillid til at vakle, og som faar Mennesket til at udsende sit „S. O. S.-Signal“, for nu kan det ikke klare det selv mere.

Denne lille Artikel skulde særlig have Adresse til hver den Læser, som nu gaar rundt med Problemer i Sindet, som knuger haardt, som har skabt Angst og Fortvivlelse, saa man nu næsten hverken ved ud eller ind. Hør nu engang, du som har Sorg i Sinde: der er een, som har *Scaret* paa alle fortvivlede Menneskers Nødraab. GUD! Hans Svar er Jesus Kristus, Verdens og det enkelte Menneskes eneste Frelser. Har du vendt dit angstfyldte Sind til ham? Ellers skulde du gøre det nu, og du vil komme til at erfare, hvad Tusinder lykkeligt har erfaret, at i ham var der baade Kraft til at komme igennem alt det svære, naar vi af ærlige Hjerter bad ham derom, og i Troen paa ham var der Udgang til en Tilværelse, hvor Angst blev afløst af Fred.

Guds udstrakte Haand — det var den, som greb efter Peter, da han begyndte at synke i Genesarets søens Bølger; det var den samme Haand, som hin Røver paa Korset greb om, da Vandene var ved at lukke sig over hans Hoved; det er den samme Haand, som du, der nu synes at synke dybere og dybere ned i Fortvivlelsens store Dyb, har Brug for.

Saa grib dog denne Guds udstrakte Haand i Jesus. Du har Lov til det, fordi du engang blev døbt til at være hans Barn. Har alt dette med Gud og hans Frelse i Jesus Kristus end været dig det mest ligegyldige af alt: du har Lov til at vende dig til ham i al din Hjælpeløshed og bede: *Frels mig Gud, thi Vandene naar mig til Sjælen* (Ps. 69, 2).

Tager du imod dette Raad, vil det ogsaa blive din lykkelige Erfaring, at han har Hjælp ogsaa for dine tyngende Problemer; thi hvert det Menneske, som i Tro griber om Guds udstrakte Haand, skal opleve, at hans Haand kan holde os oven Vand. Og naar Dagen kommer — din sidste — tager Gud os derind, hvor Vandene aldrig mere skal naa os.

Send du dit Livs Nødraab til ham. Hans Løfte gælder ogsaa dig.

Jørgen Larsen,
Sekretær, „Bethesda“.

Gud begynder forfra.

Engang fik Profeten Jeremias en mærkværdig Befaling fra Gud; han skulde gaa ned i Byens Arbejderkvarter og hen til Pottmagerens Hus. Han gik imidlertid derhen og gav sig til at betragte Arbejdet i Pottmagerværkstedet, — og der var her én Ting, som han især bed Mærke i, nemlig dette, at naar et Kar antog en skæv Form, saa — i Stedet for at smide det i Brokkassen — begyndte Pottmageren forfra med det samme Ler: *Og naar et Kar, han arbejdede med, mislykkedes, begyndte han igen.*

Og pludselig gaar det op for Profeten, hvorfor Gud havde beordret ham derhen. Han vilde vise ham noget vigtigt derigennem. For Pottmagerens Adfærd var jo et Billede paa Guds Sind og Handlemaade overfor Mennesker, Besøget holdt denne korte og gode Prædiken for ham: Naar et Menneske er kommet bort fra Guds Vej, naar det mislykkes, *saa begynder Gud forfra.*

Kommet bort fra Guds Vej — er det ikke manges Historie?

Kommet bort fra — ja, netop, for engang var vi paa Guds Vej, saa sandt vi i Daaben blev hans Ejendom. Men nu har han maaske sagt: Gud, ham har vi ingen Brug for. Eller man synes maaske, at han har været haard og uretfærdig — eller meget uopmærksom; i alt Fald: færdig med ham.

Samtidig erfarer man noget af, at ens Liv mislykkes. For saadan gaar det; uden Gud bliver Tilværelsen saa underlig flad og formaalsløs — og ogsaa glædesløs.

Hvad saa? Selvom vi mener os færdige med Gud, saa er han ikke færdig med os, men villig til at begynde forfra. Han slaar ikke Haanden af nogen, bliver ikke træt af os, siger ikke: Nu kan det være nok. Nej, han begynder forfra; han kalder paany ad os gennem sit Ord — eller gennem Glæder eller maaske Sorger. Han opgiver os aldrig, for han elsker os med en evig Kærlighed. Aldrig er det ham ligegyldigt, om et Menneske er kommet bort fra ham.

Saa lad os da, hvor langt vi end har været borte fra Gud, ikke lade ham kalde forgæves ad os og indbyde os til at leve med i hans Menighed. Vi kan — hvor langt vi end har været borte — trygt vende os imod ham, for det staar urokkeligt fast: Gud har Sind til at begynde forfra, ja, den, der kommer til ham, vil han ingenlunde kaste ud.

Og er vort Syndemaal end stort,
dog større er Guds Naade,
hans stærke Haand, som alt har gjort,
kan vel os fri af Vaade;
han er den gode Hyrde, som
sin Hjord fra Synd og Død og Dom
i Naade vil forløse.

Johannes Müller,
Forstander ved Sct. Lukas Stiftelse.

Forberedelse.

Adventstiden er Julens Forberedelse. Advent betyder: Herren kommer. Og Julen er Festen for at *Jesus kom til Jord for at frelse Syndere.* Atter staar vi overfor den dejlige Jul. Lad da Jesus blive dig nær! Han kom jo for at give os sin bedste Gave — sig selv. Kom ham da imøde med Tro og Tak og giv ham til Gengæld det han helst vil have — dig selv!

Thi Adventstiden er ogsaa en gammel kirkelig Bodstid — og Bod vil for os sige *Omvendelse.* Jesus kom for at kalde os til Omvendelse. Saa gem dig ikke bort, men lad Jesus faa sagt det i dit Hjerte, saa det ogsaa for dig bliver levende Virkelighed, at *os er en Frelser født.* De der gemmer sig bort, er dem, der mere tror paa deres egen svage Kraft end paa Guds Vælde, mere lytter til dem, der ikke kender Gud, end til de sande troende, der har erfareet Guds Naade og Sandhed. Det er dem der ikke tør vove Troens Spring og ikke tør slippe deres Synd. Lad os ikke regnes blandt dem! Men lad Advent personligt for dig betyde dette, at Jesus kommer til dig, og du bliver hans. Da skal du indse Sandheden af det gamle Adventsord fra Johs. 1. 12: *„Saa mange, som tog imod ham, dem gav han Magt til at blive Guds Born“.*

Pastor E. Strengberg.

M Ø D E R

December 1948.

Torsdag den 2. December Kl. 20: Offentligt Møde hos Hr. Frøkjær-Jensen, Lyngbyvej 298. Taler: Pastor Westhausen.

Januar 1949.

Torsdag den 13. Januar Kl. 20: Offentligt Møde i Dyssegaardskirken. Pastor Thormann fortæller om Santalmissionen og viser Film eller Lysbilleder.

Torsdag den 20. Januar Kl. 20: Bibeltime. Østre Kreds hos Hr. Dickmeiss, Stendyssevej 6. Vestre Kreds hos Hr. Roer, Emdrupkærvej 14. (Apost. Gern. Kap. 18).

Februar 1949.

Torsdag den 3. Februar Kl. 20: Offentligt Møde hos Hr. Frøkjær-Jensen. Taler: Pastor Bruhn, Sct. Thomas Kirke.

Torsdag den 17. Februar Kl. 20: Fælles Bibelkreds hos Hr. Frøkjær-Jensen, Lyngbyvej 298. (Apost. Gern. Kap. 19).

Søndagsskolen: Hver Søndag Kl. 13 i Dyssegaardskirken.

Søndagsskolens Julefest afholdes i Dyssegaardskirken Mandag den 27. December Kl. 18,30.

NB. Ogsaa Forældrene er velkommen.

Ansvarshavende Redaktør: Pastor Max W. Olsen.

Teller, Hellerup.